

Annika Estassy

Het is zonniger in Zuid-Frankrijk

Vertaald door Neeltje Wiersma

SAGA Egmont

Het is zonniger in Zuid-Frankrijk

Vertaald door Neeltje Wiersma

Originele titel *Alla dessa hemligheter*

Foto auteur © Stefan Estassy

Eerste druk april 2024

Copyright © 2023 Annika Estassy en SAGA Egmont

NUR 300

ISBN: 9788726920437 (POD paperback)

ISBN: 9788726920321 (e-book)

ISBN: 9788726920420 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

“We dance round in a ring and suppose,
But the secret sits in the middle and knows.”

Robert Frost

1

Eigenlijk waren het tulpenbollen die Louise Sörenstam, geboren Granström, op deze mooie oktoberdag in de grond had willen stoppen, en niet haar man Konrad. Met keurige letters had ze begin september al ‘tulpen-woensdag’ in haar agenda geschreven en was vervolgens de bloemenwinkel gaan leegkopen. Zoals gewoonlijk had ze niet kunnen kiezen tussen bepaalde soorten of kleuren, maar had ze haar winkelwagentje gevuld met verschillende verpakkingen en was daarmee rood komen te staan op haar lopende rekening. Woensdag was haar vrije dag en tulpen waren haar lievelingsbloemen. Elke herfst gaf ze te veel geld uit aan nieuwe soorten, maar er waren rondom Villa Pomona veel en grote bloembedden, die ook dit jaar weer vol zouden staan met een overdaad aan bloemen.

Konrad had nooit om bloemen gegeven. Hij had haar inspanningen om een tuin aan te leggen die een raadslid van zijn kaliber, tevens eigenaar van de grootste autozaak van Norrtälje, waardig was, nauwelijks opgemerkt. Hij zou zijn neus hebben

opgehaald voor de bloemenzee, eerst die rond zijn kist en nu die bij het open graf, en het geldverspilling hebben gevonden. Het enige dat Konrads hart sneller deed kloppen, afgezien van succesvolle zakendeals, langbenige blondines en bergen beklimmen, was zijn verzameling speelgoedauto's.

Voor Louise was het onbegrijpelijk hoe je oud speelgoed kon verkiezen boven de trotse schoonheid van tulpen, maar ze had hem zijn gang laten gaan – dat was het gemakkelijkst geweest. Ze had tenslotte best wel een goed leven met hem gehad. Dat was in elk geval de officiële versie. Geen passie, maar wat kun je verwachten na vierendertig jaar huwelijk? Elkaars eigenaardigheden accepteren en je ogen sluiten voor het feit dat de ander soms een scheve schaats rijdt, in Konrads geval best vaak helaas, was belangrijker voor een langdurige relatie dan een overdaad aan erotiek. Louise was hiervan het levende bewijs. Als je beter zou kijken naar wat zich in de slaapkamers afspeelde, zou je erachter komen dat seksloze huwelijken vaak voorkomen, daar was ze vrij zeker van.

Louise draaide de trouwring om haar ringvinger een paar keer in het rond. Het goud was dof en bekrast, maar de drie diamanten fonkelden nog steeds. Konrads ring lag in de la van het nachtkastje waar die de afgelopen vijftwintig jaar had gelegen, in afwachting van het dunner worden van Konrads vinger. Had ze de ring samen met hem moeten begraven, of wat was hier gebruikelijk?

‘Het is wel duidelijk dat Konrad geliefd was en bewonderd werd. Ik kan me niet herinneren ooit naar een begrafenis te zijn geweest met zoveel boeketten en kransen. En wat een mooie toespraak heeft de wethouder gehouden. Zag je hoe ontroerd ze was? Het moet toch wel troost bieden bij al het verdriet dat er

zoveel mensen zijn gekomen om de nagedachtenis van je man te eren. Maar ik zie je zus Carina niet...'

Louise keek neer op de oude vrouw die dicht bij haar was komen staan. Een geur van muntpastilles kwam haar tegemoet. 'Kenden Konrad en jij elkaar goed?' vroeg ze, terwijl ze een paar stappen achteruit deed en veinsde dat ze de onderliggende betekenis van de vraag over Carina niet had gehoord.

'Iedereen kende Konrad, de een beter dan de ander,' fluisterde de oude vrouw. 'Ik heb begrepen dat hij een hartaanval kreeg tijdens een zakelijke bespreking met een cliënt in Stockholm. Wat een schok moet dat zijn geweest. Een man in zijn beste jaren...'

De oude vrouw kwam wat dichterbij Louise staan en gaf haar een bemoedigend klopje op haar arm, maar zei gelukkig niets meer. Misschien verbeeldde Louise het zich wel, maar school er niet een vleugje sensatie in de stem van de oudere vrouw bij het woord 'zakelijke bespreking met een cliënt'? In dat geval zou dat betekenen dat de tamtam al op gang was gekomen.

Een smalle hand gleed in die van Louise en gaf een kneepje in haar vingers. Ze beantwoordde de begroeting en draaide haar hoofd naar de jonge vrouw naast haar. Lieve Emma, haar jongste, die met de eerst mogelijke vlucht naar huis was gekomen toen ze het nieuws van de dood van haar vader had gekregen.

'Lukt het allemaal een beetje?' vroeg Louise, en haar dochter knikte.

Emma's wangen waren bleek en ze was mager als een kuiken – van een afstand zag ze er veel jonger uit dan haar achtentwintig jaar. Hoe ging het echt met haar? Elke keer als Louise ernaar vroeg, sloot haar dochter haar bruine ogen en verzekerde haar dat alles was zoals het zou moeten zijn – ze leefde haar droomleven met haar droomman John, in haar droomstad Londen. Haar werk

als webstrateeg bij Unicef betekende lange dagen en de vele zakenreizen waren uiteraard vermoeiend, maar ze had hardnekkig in haar carrière geïnvesteerd en plukte nu de vruchten van al het harde werken, enthousiast aangemoedigd door haar verloofde, die haar voor de volle honderd procent steunde.

Konrad rolde altijd met zijn ogen als Louise zoals altijd allerlei beren op de weg zag, en daarom vermeed ze hardop te praten over dreigende rampen. Wie wilde er nou de reputatie krijgen paranoïde te zijn? Maar ze was nog maar net opgehouden met Konrad te wijzen op de gevaren van zijn eetgewoonten, of zijn hart begaf het met als gevolg dat hij niet meer wakker werd. De dokters noemden het een ongeluk, Louise een ironie van het lot.

De oude vrouw had gelijk. Er waren veel begrafenisgasten en ze dromden over de gravenvelden en de geharkte paden van de begraafplaats. Louise kende de meeste van hen. Norrtälje was geen grote stad en ze had haar hele leven in deze buurt gewoond. Het was haar niet gelukt om daar weg te komen, ook al had ze het geprobeerd.

Traditiegetrouw hadden veel mannen voor witte of zwarte stropdassen bij hun witte overhemden gekozen, terwijl de vrouwen hun vetplooien in slecht passende kleding hadden geperst, waarschijnlijk gekocht bij een van de kledingketens in de stad. Louises jurk was van goede kwaliteit, gekocht bij NK. De rondingen werden in toom gehouden door corrigerend ondergoed en een modellerende panty, en ze bestreed de overvloedige kilo's succesvol met een van de betere uitvindingen van de mensheid: nordic walking. Dat zou iets zijn voor de Norrtälje-dames om te proberen - tienduizend stappen per dag in plaats van koffiebroodjes en roddels.

Emma kneep in haar hand. ‘Dat meende je niet, mama,’ fluisterde ze.

‘Heb ik weer hardop staan denken?’ fluisterde Louise terug.

‘Ja, maar ik denk niet dat iemand het heeft gehoord.’

Louise kreeg een kleur. Nee, het was niet haar bedoeling om haar frustratie te uiten over haar geboorteplaats, niet publiekelijk, maar op dezelfde dag dat het doodsbericht kwam, maakte ze zich de slechte gewoonte eigen om hardop te denken. Vreemd genoeg glipten er vooral gedachten naar buiten die onuitgesproken moesten blijven. Misschien kwam het door de schok, misschien omdat ze zoveel gedachten had dat ze niet meer in haar hoofd pasten. Ze hoopte dat het in elk geval niets met haar leeftijd te maken had.

Louise slikte een zure oprisping in, trok een grimas en zette haar ronde hoedje dat ze over haar Lady Di-kapsel had gedrukt recht. Het hoedje was misschien een beetje overdreven, maar ze was dankbaar voor de voile die ze voor haar gezicht had getrokken, ze zou bijna willen dat ze een nikab had om zich onder te verstoppen. Al die brandende blikken... Sommige gasten staarden openlijk, anderen stiekem. Wat hadden ze gehoord, hoeveel wisten ze? Ze had wel door hoe er gefluisterd werd. De roddels verspreidden zich sneller dan een griepvirus. Of was het allemaal slechts verbeelding?

Louise rechtte haar rug en schoof haar zonnebril, waarachter ze zich had verstopt sinds ze het huis had verlaten, hoger op haar neus. Zelfs in de kerk had ze die niet afgezet. Voile en zonnebril, niet zo effectief als een nikab, maar het was goed genoeg.

Ze wuifde voorzichtig naar haar tweelingdochters Lill en Josefine, die met gebogen hoofd aan de andere kant van het graf stonden, maar ze keken niet op. Haar eerstgeborenen,

voortgekomen uit hetzelfde eitje, identieke kopieën van elkaar. Lang, met sproeten en groene ogen, net als zij, maar zonder haar aanleg om aan te komen. Beiden in zwarte wollen jassen en met hun haar netjes bijeengebonden in een paardenstaart. Ze hadden het druk met hun eigen leven en waren niet geïnteresseerd in het hare. Maar ze had bloemen gekregen op haar laatste verjaardag en dat was genoeg.

Wat waren de jaren voorbijgevlogen. Louise zuchtte. Het was haast onwerkelijk dat de tweeling al vierendertig was. Maar ze was een jonge moeder geweest, net negentien, toen ze hen eruit perste en ze de droom van een eigen leven samen met het vruchtwater zag verdwijnen. Elke ochtend zag ze de voorbije jaren in haar gezicht, een ragfijn net dat geen antirimpelcrème wist weg te toveren en dat uiteindelijk zou craqueleren als een oud olieverfschilderij. Ze trok de voile verder naar beneden over haar gezicht. Konrad had niet veel rimpels gehad, het vet, dat sluipenderwijs meer was geworden, had de groeven gevuld. En hij had zijn dikke bos haar behouden. Ook deed zijn zwaarlijvigheid niets af aan het feit dat elke vrouw naar wie hij keek zich uitverkoren voelde. Behalve zijn eigen vrouw. Haar zag hij zelden staan.

Een eenzaam blad dwarrelde omlaag en bleef op de kist liggen waarin hij rustte, gekleed in zijn beste pak. Het pak dat hij altijd droeg tijdens die idiote Odd Fellow-bijeenkomsten waarvan hij er nooit een miste. Het rook naar vochtige aarde. Het gazon was wit van de vorst geweest toen Louise 's ochtends was opgestaan na nog een slapeloze nacht en het zou niet lang meer duren voordat de esdoorns op het kerkhof van kleur veranderden. De tulpenbollen moesten echt de grond in. Louise kon er niet tegen als er bollen, zaden of planten verspild werden.

‘Stof zijt gij, en tot stof zult gij wederkeren...’

Ontbinding en bederfelijkheid. Ze huiverde. De oude confirmatiedominee van haar dochters, dominee Lennart, stond met iets wat leek op een plantenschepje in zijn hand met een grimmig gezicht naar het graf te kijken, vervuld van de ernst van het moment.

Er werden zakdoeken tevoorschijn gehaald en hier en daar werd een beetje gesnikt. Louise deed alsof ze haar wangen droogde. Niemand verwachtte een zondvloed aan tranen van haar, maar het zou de roddels alleen maar aanwakkeren als ze zagen dat ze geen traan had gelaten. Josefine daarentegen huilde net als toen ze klein was: luid en met dikke tranen. Ze was altijd papa's meisje geweest. Op zijn schoot wilde ze zitten, hem wilde ze bij zich hebben wanneer ze ziek was. Altijd haar vader. Lill was ook niet echt een moederskind geweest, en kon al vroeg zonder moeders knuffels. Pas met Emma's onverwachte komst werd Louises onvoorwaardelijke liefde eindelijk beantwoord. Ze had het zo niet gewild, maar de tweeling was voornamelijk van Konrad, en Emma was van haar geweest. Bij de gedachte aan haar dochters prikten haar ogen en de tranen die ze nu wegveegde waren echt.

Louise duwde de zonnebril weer op zijn plaats. Een aantal kauwen die gedurende de hele begrafenis op het dak van de kerk hadden zitten krassen, sloten hun snavels en vlogen weg. Ook dominee Lennart zweeg. De begrafenis was voorbij.

Degenen die niet waren uitgenodigd voor de koffietafel in Villa Pomona kwamen naar Louise toe om afscheid te nemen. Ze stond klaar met haar hand uitgestrekt, een effectieve tactiek om omhelzingen te voorkomen. Dat zou natuurlijk bevestigen wat de mensen al van haar dachten, namelijk dat ze koud en afstandelijk

was, maar afgezien van haar dochters vond ze het nogal lastig om volwassenen te omhelzen. De paar keer dat ze dat toch deed, barstte ze bijna altijd in tranen uit.

Dus stond ze hier en gaf de gasten een hand en deed alsof ze het gefluister om haar heen niet hoorde. Maar de dikke brok die ze al dagen in haar keel had, weigerde nog steeds zich door te laten slikken. Had Konrad er niet voor kunnen zorgen dat hij ergens anders een hartaanval kreeg dan in Club Harem, de zondigste, beruchtste stripclub van Stockholm volgens de website? Het was allemaal zo ongelooflijk cliché en Louise zag de nieuwsaffiches al.

Gemeenteraadscoryfee dood in stripclub

Of:

Bordeelbezoeken betaald van belastinggeld

Ze had ergens gelezen dat in Zweedse stripclubs 'kijken maar niet aankomen' gold, maar de kranten hielden van prikkelende koppen en zouden niet aarzelen om te overdrijven als ze hoorden waar Konrad zijn 'zakelijke besprekingen met cliënten' hield.

Hoeveel mensen hadden geweten van zijn voorliefde voor schaars geklede dames? Het was bepaald niet iets waar je mensen naar vroeg. Ongeacht de roddels hield Louise zich stil en bevestigde noch ontkende dat Konrads aureool behoorlijk scheef was komen te hangen. Geen woord zou ze zeggen, ook niet tegen haar dochters. Vooral niet tegen haar dochters.

2

Villa Pomona was een statig gebouw van drie woonlagen aan de modieuze Villagatan in Norrtälje. Groen geverfd met een rood puntig dak van plaatijzer en omringd door Louises trots – een naar appel geurende bloementuin die zo uit een Engels tijdschrift kon komen. De zeshoekige toren die uitkeek op de toegangsweg van Norrtälje was de kers op de taart. Van een afstand gezien was het huis een droom. Soms vroeg Louise zich af of het Konrad was of het huis van zijn ouders waar ze toen, een half leven geleden, verliefd op was geworden. Maar ook huizen werden ouder.

Louise liep naar de open haard om even te ontsnappen aan de begrafenisgasten, streek met één vinger over de schouw.

‘Maak je geen zorgen, alles is perfect.’

Barbro kwam naar haar toe en gaf haar een voorzichtige knuffel, heel goed wetende wat haar jeugdvriendin van knuffelen vond. ‘Ik heb echt een hekel aan begrafeningen,’ zei Louise met een zucht. Haar voeten waren als lood, haar nek stijf en duizend kleine spelden prikten in haar borst.

‘Wie niet? Maar de gasten zijn tevreden en je zult zien dat de roddels snel zullen verdwijnen.’

Al op de eerste schooldag hadden de twee elkaar gevonden. Vuurtoren Louise en kwikzilver Barbro. Een lange en een korte, een grijze muis en een knoopmier die hun bloed met elkaar hadden vermengd en eeuwige vriendschap hadden gezworen, net als in de avonturenboeken die ze allebei verslonden.

Barbro was de enige die van de stripclub afwist en haar vriendin zou het niet doorvertellen. Uit respect voor Louise, maar ook voor Konrad die haar werkgever was geweest en voor wie ze graag had gewerkt.

‘Denk je dat echt?’ zei Louise. ‘Konrad was per slot van rekening een publiek en controversieel persoon.’

‘Dat kan wel zo zijn, maar hij was ook charmant en geliefd. Waarom ben jij anders met hem getrouwd?’

Het antwoord op die vraag wist Louise wel. Ze vroeg zich echter nog steeds af waarom ze gebleven was.

Barbro streelde haar zachtjes over de rug. ‘Heb je de meisjes de waarheid over Konrads dood verteld?’

‘Nee, nog niet. Ik wilde dat een andere keer doen.’

Ze hoefde niet te kijken om te weten dat Barbro haar voorhoofd fronste, een duidelijk teken dat haar vriendin het niet met haar eens was.

‘Het wordt er niet makkelijker op door te wachten...’ zei Barbro dan ook, maar ze kreeg al snel iets anders om op te focussen. ‘O jee, ik zie dat mevrouw Nieuwgierig-Aagje en haar wapendrager koers hebben gezet hiernaartoe. Blijf hier, dan snij ik de dames de pas af en neem ze mee naar de kas om je fantastische dahlia’s te laten zien.’

Met haar hand op haar hart knikte Louise dankbaar. Ze draaide zich om, staarde naar de gloed in de open haard en snakte naar een glas wijn. Achter haar klonk het gedempte geroezemoes van tweeënveertig begrafenisgasten die zich bedienden van de *smörgåstårta* die het cateringbedrijf had opgediend. Konrad zou zeker hebben gewild dat ze ook zwaar bier en schnaps aanbood, maar wat Konrad wilde deed er niet meer toe.

Een zucht ontsnapte haar en de steken in haar borst werden minder. Ze draaide zich om en keek naar de mensen die haar huis waren binnengevallen. Met tegenzin had ze met iedereen een paar woorden gewisseld, condoleances ontvangen en soms zelfs een droevige glimlach tevoorschijn getoverd. Lill en Josefine traden ook op als gastvrouw – op elkaar ingespeeld, harmonieus en welopgevoed – en zorgden voor een goed praktisch verloop, terwijl Emma de tijd nam om met de oudste gasten te praten en vriendelijk luisterde terwijl ze hun verschillende kwalen beschreven.

Louise had gehoopt dat haar dochters een nachtje bleven, maar Lill zou de volgende morgen vroeg naar Parijs vliegen om een reden die Louise was vergeten, maar shoppen hoorde daar ook bij, en Josefine ging naar huis, naar Göteborg en haar gezin dat geveld was door de eerste verkoudheid van het najaar. Emma kon ook niet blijven, haar baas had die ochtend gebeld en gevraagd of het niet eens tijd werd om gauw terug te keren naar Londen. Het was zoals het was, kinderen had je te leen. Alle drie waren ze uit Norrtälje weggegaan zonder plannen om ooit terug te komen en Louise had zichzelf beloofd haar dochters nooit haar aanwezigheid op te dringen.

‘Je zult best wat geld krijgen voor het huis wanneer je het verkoopt. Niet zo veel als toen het pas gerenoveerd was natuurlijk, maar genoeg om te kunnen verhuizen.’

Louise schrok op en greep van schrik naar haar keel. Typisch Ulf om haar zo te besluisen. Ze had die onaangename man nooit gemogen, maar Konrad en hij hadden samen zakengedaan en daarom was hij vaak bij hen thuis geweest. Volgens Barbro zou Ulf met alle plezier zijn eigen moeder verkopen als hij eraan kon verdienen.

‘Het is echt jammer dat jullie het huis niet beter hebben onderhouden. Heb je al een makelaar uitgekozen?’

‘En hoe kom jij erbij dat Villa Pomona te koop is?’ antwoordde Louise.

‘Je hebt toch geen zeven kamers en een keuken nodig nu je alleen bent? Het is ook niet zuinig in onderhoud. Zelfs met Konrads levensverzekering kom je niet ver met het geld als je het allemaal in dit huis moet steken.’ Ulf haalde zijn hand door zijn verfromfaaide haar. ‘Of is Carina met al haar miljoenen misschien op weg naar huis? En wat ga je met het bedrijf doen? Zelf runnen?’ Hij zette een hoge borst op en greep zijn revers vast. ‘Je kunt een bod op de hele zooi krijgen als je wilt.’

De dikke, plakkerige brok in Louises keel werd groter. Al die vragen waar mensen een antwoord op verwachtten...

‘Het huis is niet te koop,’ zei ze en ze keerde Ulf de rug toe.

Wat een aasgier was die man. Het zou fijn zijn als ze niets meer met hem te maken hoefde te hebben. Ze kreeg de bar in het vizier. Wijn drinken in het bijzijn van iedereen zou de roddels alleen maar voeden, maar een glaasje van iets sterks moest kunnen. Ze wankelde en stootte tegen een oude schoolvriendin aan wier naam ze vergeten was.

‘Dus je zus is niet naar de begrafenis gekomen?’ vroeg de vrouw en haar vraag klonk als een constatering.

Louise schraapte haar keel. ‘Nee, daar lijkt het op.’

‘Het is zeker twintig jaar geleden dat ik Carina voor het laatst heb gezien. Woont ze nog in Frankrijk?’

Mirjam? Eva? Ingrid? Hoewel Louise naarstig haar geheugen afzocht, kon ze niet op de naam van dat nieuwsgierige mens komen. Vreemd hoe vergeetachtig ze de laatste tijd was geworden. Hopelijk waren de gaten in haar geheugen te wijten aan de kleine roze pilletjes die de dokter haar had voorgeschreven – pillen die bedoeld waren om haar ’s avonds in slaap te laten vallen – en niet aan een beginnende dementie.

Louise glimlachte geforceerd. ‘Wat zeg je van iets voor bij de koffie? Een chocoladebonbon, misschien? Daarginds staat een schaal...’ Plotseling schoot haar de naam te binnen ‘... Charlotta!’

Eindelijk verdween de vrouw en Louise liep naar de bar, die goed en gevarieerd gevuld was dankzij Konrads vele reizen. Ze bukte zich en koos een van de flessen uit. Eigenlijk gaf ze de voorkeur aan wijn, maar een scheutje van iets sterkers paste goed bij een dag als vandaag. Ze trok de kurk eruit, hield de fles onder haar neus en snoof de geur op. De zoete, nootachtige geur van Cossart Gordon deed haar maag onmiddellijk samentrekken. Louise stopte snel de kurk terug in de fles, maar de herinnering uit die tijd had zich al opgedrongen.

Ze was duizelig en misselijk geweest, moe na het regelen van de begrafenis van haar ouders en de verkoop van de boerderij, en was eerder naar huis gegaan van haar werk. Op de salontafel hadden twee lege sherryglazen en een geopende fles Madeira gestaan en ze had in eerste instantie gedacht dat Konrad een zakenrelatie op bezoek had. Maar toen had ze de geluiden vanaf

de bovenverdieping gehoord en was ze naar buiten gerend om vervolgens achter de seringenhaag over te geven. Ze wist niet door wie Konrad had geklonken als een overwerkte stoomlocomotief en ze had het ook nooit willen weten, maar sinds die dag had ze een hekel aan Cossart Gordon. De geur was genoeg om braakneigingen te krijgen.

Met haar hand voor haar mond haastte Louise zich naar de keuken en pakte de eerste de beste fles rode wijn uit de wijnkoeler. Het zweet liep langs haar lichaam en ze zou haar jurk chemisch moeten laten reinigen.

‘Is alles oké?’

Louise hapte naar adem. Ze had de man bij het koffiezetapparaat niet opgemerkt. Zou ze moeten weten wie hij was, misschien was ze al aan hem voorgesteld? Aan de kleding te zien, behoorde hij tot het bedienend personeel. Waarom keek hij haar zo vreemd aan? Had hij de roddels ook gehoord?

‘Sorry, ik moet... Nee bedankt, alles prima...’ Ze liet de wijnfles zien, begon nog meer te zweten.

De man knikte en ging verder met koffiezetten. Opgelucht pakte Louise een wijnglas uit de kast en een kurkentrekker uit de la. Waarom voelde ze zich schuldig? Ze stond nota bene in haar eigen keuken. Met rechte rug vroeg ze de ober om haar dochters te laten weten dat ze zich terugtrok en een tijdje ging rusten.

Louise werd wakker van het geluid van glas dat kapot viel, gevolgd door gevloek. Ze huiverde, ze had alleen haar onderjurk aan. Het slaapkamerraam stond op een kier en de lucht die naar binnen stroomde droeg de frisse, zilte geur van de Oostzee met zich mee. Ze pakte de deken die op de grond was gegleden en wikkelde zichzelf erin. Het geluid was afkomstig van het terras

onder de slaapkamer, waarschijnlijk een dienblad met drinkglazen dat iemand van het bedienend personeel had laten vallen. De houten vlonderplanken werden vaak glad als het middagvocht als een film neerdaalde. Geen feest zonder scherven, zoals haar moeder altijd had gezegd.

Louise bleef op haar bed liggen, hoorde autoportieren dichtslaan en motoren starten. Ze meende de stemmen van de tweeling te herkennen. Wilden ze soms weggaan zonder afscheid te nemen? Ze voelde een steek in haar borstkas en ze legde haar hand op haar ene borst, tilde haar arm op en maakte van de gelegenheid gebruik om te voelen of er vreemde knobbels waren. Ze controleerde ook de andere borst, maar kon niets ongewoons voelen. Konrad zou tegen haar gezegd hebben te stoppen met altijd uit te gaan van het ergste.

Er werd op de deur geklopt en Louise haastte zich om de halflege wijnfles van het nachtkastje naar de vloer te verplaatsen, waar hij niet te zien was. Barbro stak haar warrige blonde hoofd om de hoek van de deur. Louise deed een poging om op te staan, maar haar vriendin wuifde met haar hand.

‘Nee, nee, blijf liggen. De meiden en ik hebben ervoor gezorgd dat daarbeneden alles in orde is. Rust maar lekker uit, je hebt zware weken achter de rug. Ik kom morgenavond weer langs.’

Barbro wierp haar een kushandje toe en verliet de kamer. Daarna kwam Emma binnen. Haar begrafenisjasje was vervangen door een bordeauxrood leren jasje dat goed stond bij haar donkere haar. Ze ging op de rand van het bed zitten en aaide haar moeder over haar wang.

‘Hoe gaat het met je, mam?’

Vanuit het niets welden haar tranen op. Met het feit dat Konrad een hartaanval had gekregen terwijl hij naar een paar

naakte, op en neer deinende siliconenborsten had gekeken, kon Louise omgaan, ze liet allang geen traan meer om hem. Maar dat haar dochter degene was die haar troostte terwijl het andersom had moeten zijn, brak haar hart. Ze was een waardeloze moeder en ze zou bovendien Emma bang maken als ze zo zou blijven snikken. Louise opende een doos met papieren tissues die op het nachtkastje lag en trok er een paar uit.

‘Sorry, schatje, het komt vast allemaal door de spanning. Ik haat begrafenissen. Hoe gaat het met jou? Weet je zeker dat alles in orde is met de baan en met John? Hij is wel lief voor je, hè?’

Louise greep de hand van haar dochter. Zag de dunne bloedvaten aan de bovenkant en de nagels die blauw gelakt waren, maar veel korter dan anders. ‘Ben je weer begonnen met nagelbijten?’

Emma probeerde haar hand terug te trekken, maar Louise hield hem vast en streelde de flinterdunne huid met haar duim. Mooie Emma met die lange pony waar ze zich als tiener achter verstopte wanneer de blikken van de buitenwereld te intens werden. Vandaag was ze een vastberaden jongedame die haar pad had uitgestippeld. Precies haar vader qua uiterlijk en vastberadenheid, maar zijn totale tegenpool als het ging om empathie en mededogen. Genetica laat zich niet voorspellen. Gelukkig maar.

‘Maak je geen zorgen, mama, je weet dat ik voor mezelf kan zorgen. Denk liever aan jezelf. Er zal nu veel te regelen zijn. Het huis, het bedrijf, jouw werk, de tuin...’

‘Ja, vooral de tuin wordt lastig. Ik denk dat ik het hele perceel ga asfalteren.’ Louise veegde haar tranen weg en lachte.

Emma lachte ook. Ze was opgegroeid met een moeder die liever met haar bloemen praatte dan dat ze met haar burens